

Μόνος με Δαίμονες Δημήτρης-Ανδρέας Μπουχιούρης

2^ο Βραβείο στην κατηγορία Εφηβικού Διηγήματος
Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών

«Χοντρές, κοντές, ασημομούρη, είσαι τρομαχτικός, είσαι περίεργος, δεν σε θέλει κανείς, γιατί καν υπάρχουν;».

Αυτές ήταν οι λέξεις που με στοίχειωναν κάθε μέρα. Ήταν οι δαίμονες μου και με βασάνιζαν. Τις άκουγα κάθε λεπτό και κάθε ώρα μέσα στο κεφάλι μου. Τις άκουγα και εκείνη την στιγμή. Βρισκόμουν κοντά στο νεροχύτη του μπάνιου μου, το κεφάλι μου ήταν σκυμμένο και τα δάκρυα μου έσταζαν από τα μάτια μου. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη και εγώ μέσα με μονάχα την θλίψη και τις σκέψεις μου. Στο χέρι μου κρατούσα μια λεπίδα και την κοίταζα όχι σαν εχθρό αλλά σαν σωτηρία και με μόνο μια ερώτηση να κάνω μέσα μου. Τι με οδήγησε σε αυτήν την απόφαση;

Όλη μου την ζωή με εκφόβιζαν και μια ζωή υπέκυπτα στα λόγια τους. Δεν είχα ποτέ φίλους, μονάχα την οικογένειά μου. Κανείς δεν μου έκανε παρέα και κανείς δεν ενδιαφερόταν για εμένα. Όποτε ήμουν κοντά σε κάποιον γύριζε στον διπλανό του και ψιθύριζε κάτι στο αυτί του, κάνοντας τον να χασκογελάσει. Πάντα έλεγαν πράγματα για εμένα πίσω από την πλάτη μου. Υπήρχαν και φορές που τα έλεγαν μπροστά μου. Δεν ήμουν σαν τα άλλα αγόρια. Δεν καθόμουν και έβριζα για πλάκα, ούτε έπαιζα βιντεοπαιχνίδια και ούτε έκανα δύο αθλήματα κάθε μέρα. Αυτοί με την βειρά τους με απέκλεισαν από τις παρέες τους. Δεν τους θεώρησα ποτέ εχθρούς μου, μονάχα ένας ήταν και αυτός ήμουν εγώ. Τόσο σιωπηλός και μελαγχολικός, δεν προσπάθησα ποτέ να τους φωνάξω και να πω: “Δεν με ενδιαφέρει τι λέτε” ή “Δεν με παρατάς λέω εγώ;”. Όχι, δεν έκανα ποτέ τίποτα, δεν μίλησα με κανέναν, ήμουν πάντα μόνος. Ένιωθα πως ήμουν μέσα σε ένα σκοτεινό δωμάτιο δίχως παράθυρα και δίχως πόρτες και προσπαθούσα να ουρλιάξω αλλά άχνα δεν έβγαινε. Να έκλαιγα με την ελπίδα πως κάποιος θα με έβγαζε από εκεί. Ένιωθα τόσο ασήμαντος.

Δεν ήξερα τον λόγο που ήμουν αντικείμενο εκφοβισμού. Δεν είχα κάτι απειλητικό πάνω μου, δεν ήμουν όμορφος ή αποκρουστικός, ούτε ιδιαίτερα έξυπνος ή χαζός και δεν κακολόγησα ποτέ κανέναν. Καθόμουν μόνο σε μια γωνία και ζωγράφιζα τους δαίμονες μου, τις ανησυχίες μου. Δεν έκανα τίποτα άλλο, μόνο ζωγράφιζα. Ήταν το μόνο πράγμα που με έκανε να ξεχνώ τα προβλήματα μου και το μόνο πράγμα που με έκανε να ξεφεύγω από την πραγματικότητα.

Όποτε γύρναχα σπίτι όλο η ίδια ερώτηση με περίμενε: “Τι έχεις; Είσαι καλά;” και εγώ απάνταχα κάθε φορά: “Είμαι απλώς κουρασμένος...”. Γιατί δεν τους έλεγα την αλήθεια; Τι είχα να φοβηθώ; Μάλλον δεν μπορούσα να ανοιχτώ πια σε κανέναν, ούτε καν στους ίδιους μου τους γονείς. Δεν μπορούσα να ανοιχτώ καν στον ίδιο μου τον εαυτό. Δεν έμαθα να αγκαπώ τον εαυτό μου, δεν έμαθα ποτέ την έννοια του αυτοσεβασμού.

Μια μέρα καθώς καθόμουν μόνος μου στο τελευταίο θρανίο του τμήματός μου η δασκάλα μάς είπε πώς έχουμε μια καινούργια μαθήτρια στην τάξη. Μπήκε μέσα. Δεν ήταν πολύ ψηλή και τα μάτια της ήταν καστανά, το ίδιο χρώμα με τα μαλλιά της. Μας συστήθηκε. Η δασκάλα της είπτε, να καθίσει δίπλα μου αφού δεν υπήρχαν άλλες θέσεις κενές. Το κορίτσι ήρθε κοντά μου με ένα φιλικό χαμόγελο. Της χαμογέλασα και εγώ αχνά. Σηκώθηκα και της πρόσφερα την θέση μου κοντά στο καλοριφέρ. Αμέσως οι υπόλοιποι άρχισαν να χαζογελούν. Κοκκίνισα και κάθισα κάτω. Δεν μπορούσα να σταματήσω να την κοιτάζω. Για πρώτη φορά στην ζωή μου ένιωθα κοντά με κάποιον, και ας μην την ήξερα. Η καρδιά μου χτύπαχε δυνατά, κόντευε να βγει από το στήθος μου. Όταν χτύπησε το κουδούνι αμέσως ήρθαν όλα τα κορίτσια να της μιλήσουν. Εγώ έσκυφα και άρχισα να ζωγραφίζω. Δεν άκουσα και πολλά πράγματα για τα οποία μιλούσαν, αλλά άκουσα μόνο ένα πράγμα, ένας ψίθυρος: “Μην κάθεται δίπλα του, να κάνεις σωστές παρέες”. Ένιωσα μια μεγάλη θλίψη μέσα μου. Το περίμενα, θα έφευγε, θα έκανε παρέα με τέτοια άτομα και θα άρχιζε να με κακολογεί. Αυτή όμως είπτε με ευγενική φωνή: “Δεν νομίζω, μου φαίνεται καλό παιδί”.

Εκείνες οι ημέρες ήταν οι καλύτερες που είχα για πολύ καιρό. Μιλούσαμε, βγαίναμε βόλτες και έβλεπε τις ζωγραφιές μου που άρχιζαν να γίνονται πιο ευχάριστες. Τπίστευα πως όλα θα έφτιαχναν προς το καλύτερο.

Αλλά ήρθε και η μέρα που μου είπτε πως θα γύρναχε στο παλιό της σχολείο. Όταν έφυγε ένιωσα το εσωτερικό του σώματος μου κούφιο, σαν να υπήρχε ένα κενό. Καθόμουν και πάλι μόνος και έβλεπα τους υπόλοιπους να μιλάνε μεταξύ τους και να γελάνε. Τέσσερις μέρες ήταν από τότε που έφυγε και καθόμουν στην τάξη στην ώρα του διαλείμματος, ζωγραφίζοντας τα τέλεια χαρακτηριστικά της στο μπλοκ μου. Ήρθαν τρία αγόρια και μου έκλεψαν το μπλοκ μου και έσκιζαν τις ζωγραφιές μπροστά μου και τις πέταχαν στα σκουπίδια. Για πρώτη φορά στην ζωή μου αντέδρασα. Πήγα να αρπάξω το μπλοκ μου και τους χτυπούσα στα πρόσωπα. Αυτοί μου ανταπέδωσαν τα χτυπήματα στο πρόσωπο και στην κοιλιά, αφήνοντάς με στο πάτωμα διπλωμένο από τον πόνο με την σκισμένη της ζωγραφιά. Τα μάτια της να με κοιτούσαν ανέκφραστα, σαν να ντρεπόταν για εμένα. Οι δαίμονες μου πάλι ήρθαν και με στοίχειωναν. Οι δάσκαλοι μου ενημέρωσαν τους γονείς μου για το περιστατικό και με πήραν σπίτι μόνο και μόνο για να γυρίσουν πίσω στο σχολείο έτσι ώστε να βρουν μια λύση στο πρόβλημα. Εγώ όμως βρήκα την λύση και όλα γύρισαν πίσω σε εμένα πάνω στον νιπτήρα, μέσα στο κλειδωμένο μπάνιο μου.

Δεν με ένοιαζε τίποτα πια, απλώς ήθελα να σταματήσουν όλα. Ο πόνος, οι φωνές, τα χτυπήματα, οι θλίψεις, το κενό μέσα μου. Δεν ήξερα άμα ο θάνατος μου θα στοίχιζε κανέναν. Τπίστευα πως όλοι αυτό ήθελαν. Εκείνη την στιγμή σκεφτόμουν την πιο σημαντική ερώτηση της ζωής μου: “Θα το κάνεις λοιπόν; Ναι ή όχι;”.

Γέμισα την μπανιέρα μου με ζεστό νερό. Μπήκα μέσα, χωρίς να κάνω τον κόπο να βγάλω τα ρούχα μου. Και με την λεπίδα χάραξα με δύναμη, δύο βαθιές γραμμές στο κάθε καρπό του χεριού

μου. Δεν ένοιωσα πόνο. Ένοιωσα σαν ένας ελεύθερος άνθρωπος. Σκεφτόμουν τους γονείς μου και την Μαρία, το κορίτσι που αγάπησα. Όλοι ήταν χαρούμενοι στις σκέψεις μου και εγώ τους χαμογέλασα. Αρχίζα να ζαλίζομαι και για αυτό έχευρα πίσω το κεφάλι μου, με την εικόνα του κόκκινου νερού στο μυαλό μου.

Πόση ώρες πέρασαν; Τέσσερις- πέντε; Δεν ήξερα. Άκουσα κάτι να σπάει, φωνές και κλάματα, κάποιος να φωνάζει το όνομά μου αλλά εγώ δεν μπορούσα να ανοίξω τα μάτια μου. Ένοιωσα να με σηκώνει κάποιος και έξω άκουγα ακόμα πιο πολλές φωνές και βειρήνες. Όταν με ξάπλωσαν πάνω σε κάτι μαλακό, οι αισθήσεις μου έπαψαν να λειτουργούν.

Άνοιξα τα μάτια μου και είδα την μητέρα μου χλωμή σαν άσπρο πανί, το ίδιο και ο πατέρας μου. Και οι δύο κοιμόντουσαν πάνω σε δύο διαφορετικές καρέκλες. Τους κοίταξα και τα μάτια μου γέμιζαν δάκρυα. Τι έκανα; Γιατί να τους τρομάξω έτσι; Γιατί ήμουν τόσο εγωιστής, σκοπεύοντας να λήξω την ζωή μου, χωρίς να τους σκεφτώ αυτούς πρώτα; Με άκουσαν που έκλαιγα και ήρθαν κοντά μου και χάιδευαν το πρόσωπό μου. Τους έλεγα επανειλημμένα «συγγνώμη», δεν μπορούσα να σχηματίσω προτάσεις, μόνο εκείνη την λέξη μπορούσα να προφέρω.

Έμεινα για μια εβδομάδα στον νοσοκομείο, και έβλεπα τα καινούργια ράμματά μου. Ήταν εκείνες τις μέρες που έπρεπε να πάρω στα σοβαρά την κατάθλιψή μου και να κάνω κάτι για αυτό. Δεν μπορούσα να το ξανακάνω αυτό στους γονείς μου. Ένοιωθα σαν να ξύπνησα από λήθαργο. Για μερικούς μήνες πήγαίνα τακτικά σε ψυχίατρο και έπαιρνα φάρμακα. Όταν πήγα στο σχολείο έπειτα από το συμβάν, όλοι μου φερόντουσαν διαφορετικά. Σιγά- σιγά ερχόντουσαν κοντά μου και μιλούσαμε. Αρχίζα να κάνω παρέες με μερικά άτομα και κανένας δεν με πείραζε ξανά. Παραδέχομαι ότι συγκινήθηκα με την χειρονομία αυτή. Ένοιωσα πως μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο που ήμουν, εμφανίστηκε με μαχικό τρόπο μια πόρτα και όταν την άνοιξα λούστηκε με φως.

Δεν ήξερα πόσο η ζωή μου θα γινόταν καλύτερα, μόλις που ξαναείδα την Μαρία μετά από τέσσερα χρόνια. Αυτήν την φορά αξιοποιήσαμε την παρέα μας. Και μετά από δέκα μήνες της ζήτησα να βγούμε ραντεβού. Πώς να φανταζόμουν ότι χρόνια από τότε θα βρισκόμουν με την Μαρία και τους γονείς μου έξω στον κήπο, μια ηλιόλουστη μέρα, και θα παίζουμε με τα παιδιά μας;

Στην ζωή εμφανίζονται πολλές δυσκολίες σε όλους μας. Άλλες πολύ σοβαρές και άλλες σχεδόν ασήμαντες. Όμως σε όλα πρέπει να σκέφτεσαι αυτούς που αγαπάς, αυτά που σε κάνουν να ξεχνάς όλους τους πόνους και τις δυστυχίες σου. Πρέπει να σταθείς όρθιος και να ελευθερωθείς από τα δεσμά που σε κρατάνε πίσω και δεν σε αφήνουν να γευτείς την ευτυχία. Πρέπει να αντιμετωπίσεις τους δαίμονες σου και να τους αφανίσεις. Πρέπει να μάθεις να αγαπάς τον εαυτό σου έτσι όπως είναι, γιατί ο καθένας είναι τόσο όμορφος και ξεχωριστός με τον δικό του τρόπο. Μην αφήσεις τον εαυτό σου να σε παρασύρει στην απομόνωση και στην δυστυχία. Κυνήγησε εσύ ο ίδιος την ευτυχία, μην περιμένεις να σου χτυπήσει την πόρτα.